

Arrest

nr. 52 235 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché, P. WALRAET die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner uit Pejë, Kosovo. U heeft de Kosovaarse nationaliteit.

In 1990/1991 trok u als minderjarige samen met uw ouders naar Duitsland waar uw ouders asiel vroegen. Hun asielaanvraag werd geweigerd, maar uw ouders kregen later een verblijfsvergunning op basis van de werkzaamheden van uw vader.

U kreeg een Duldung, een tijdelijke verblijfsvergunning, dewelke ingetrokken werd op 10 april 2007 toen u naar Kosovo werd gerefugeerd. Uw verblijfsvergunning was ingetrokken omdat u enkele strafbare feiten, o.a. diefstal, had gepleegd in Duitsland.

Tijdens uw verblijf in Duitsland trok u in 2005/2006, uit schrik gerepatriëerd te worden omdat u strafbare feiten had begaan, naar Zweden en vroeg er asiel aan. Na een drietal maanden keerde u evenwel terug naar uw familie in Duitsland.

Na uw repatriëring in april 2007 ging u in Trebovic (gemeente Pejë) wonen, waar u vroeger met uw ouders had gewoond.

In augustus/september 2008 kreeg u problemen met twee à drie agenten van de lokale politie van Pejë. Uw neef Sherif Saku was betrokken bij diefstal en de agenten beschuldigden u ten onrechte hieraan deelgenomen te hebben.

Sinds augustus/september 2008 werd u in een periode van twee à drie maanden tijd ongeveer drie keer aangehouden, steeds door dezelfde agenten. De agenten met wie u problemen had, waren jonge kerels die de oorlog hadden meegemaakt en die nu corrupt zijn. Aangezien u weigerde de schuld op zich te nemen, werd u tijdens uw aanhouding geslagen. De eerste keer werd u een hele dag aangehouden. Rond 17u à 18u werd u vrijgelaten. De twee andere keren werd u in de ochtend aangehouden en na een twee- tot drietal uur vrijgelaten. Uw eerste vrijlating werd geregeld mits tussenkomst van de advocaat van een oom. De agenten zeiden u nadien uw advocaat terug te trekken. Na uw eerste vrijlating ging u diezelfde dag nog voor verzorging naar het ziekenhuis van Pejë. Na uw tweede vrijlating ging u naar een privé-arts die u onderzocht.

U kaartte het machtsmisbruik door de politieagenten aan bij het UNCHR (United Nations Commission on Human Rights) in Pejë dat u vroeg wat er gebeurd was en bewijzen wou. Het UNCHR zei niet te weten hoe u te kunnen helpen en raadde u aan naar KFOR (Kosovo Force) te gaan, wat u echter niet gedaan heeft. U bent wel naar een "bureau van mensenrechten" gegaan, waar eveneens om bewijzen werd gevraagd. Het bureau kon u verder evenmin helpen.

U kaartte uw problemen ook aan in het politiekantoor van Vitomiricë waar een agent u zei beter geen aangifte te doen om verdere problemen te vermijden.

Tot slot bracht u een Roma-organisatie op de hoogte van uw problemen, maar ook zij kon u niet helpen. Nu uw laatste aanhouding, ongeveer drie maanden na de start van uw problemen in augustus/september 2008, werd u nog geregeld op straat beledigd en uitgelachen door de drie agenten. Verder werd u ten gevolge van uw huidskleur in Kosovo niet gerespecteerd. Zo werd u op straat raar bekeken.

Uiteindelijk verliet u Kosovo eind juni 2009 richting België, waar u op 1 juli 2009 asiel vroeg.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst voor nieuwe problemen met de politie.

U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart (uitgereikt op 21 mei 2007 te Prishtinë), uw Servische identiteitskaart (uitgereikt op 25 maart 2008 door de gemeente Pejë), uw Servisch paspoort (uitgereikt op 25 maart 2008 door de gemeente Pejë), en twee medische attesten (uitgereikt op 8 augustus 2008 te Pejë).

In het ene attest wordt vermeld dat u hoofdpijn heeft en gestresseerd bent en stelt de arts dat u hem verteld heeft geslagen te zijn door de ordediensten die u ervan verdachten strafbare feiten te hebben gepleegd.

Het tweede attest is van de spoeddiensten van het regionale ziekenhuis in Pejë waarin wordt meegedeeld dat u met hoofdpijn en duizeligheid werd opgenomen, dat u er liet weten geslagen te zijn geweest, en dat er na onderzoek geen blauwe plekken en verwondingen gevonden werden.

Verder legde u documenten neer betreffende uw repatriëring naar Kosovo (meerbepaald een doorlaatbewijs en boarding pass voor de vlucht naar Prishtinë) en de Duitse geboorteakte en het Duits paspoort van uw zoon."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk een Roma-zigeuner te zijn. Zo spreekt u geen Roma en kent u "Djurdjev Dan / Shengjergji" niet als een typische Roma-feestdag (CGVS, p.14-15).

Gevraagd naar typische Roma-feestdagen noemde u "bajram". "Bajram" verwijst echter naar feestelijkheden betreffende de Ramadan en zijn dus eigen aan elke moslim.

Opvallend is dat u niet weet hoe niet-Roma worden genoemd. De term "Gadzé" herkende u niet als dusdanig (CGVS, p.15).

Gevraagd naar onderverdelingen binnen de Roma-gemeenschap volgens clan of familie, noemde u verkeerdelijk Gabel en Albanees (CGVS, p.15). U noemde eveneens 'Magyup' als clan/familie binnen de Roma-gemeenschap (CGVS, p.15). Magyup is echter een Albanees scheldwoord voor Roma. Uw verklaring dat u in Duitsland bent opgegroeid en niet in Kosovo (CGVS, p.14-15) volstaat niet als uitleg voor uw fundamenteel gebrekkige kennis inzake uw etnische herkomst.

Uw geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan doordat u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegt van de door u ingeroepen problemen.

De door u voorgelegde medische attesten maken enkel gewag van het feit dat u last heeft van hoofdpijn en duizeligheid en dat u gestresseerd bent en dat u de behandelende geneesheer heeft gezegd dat u werd aangevallen door de ordediensten.

Het rapport van de spoeddiensten stelt bovendien dat na onderzoek, ondanks uw verklaringen geslagen te zijn, geen blauwe plekken werden aangetroffen.

Bovendien legde u weinig consistente verklaringen af omtrent de voorgelegde medische attesten.

Het attest van de spoeddiensten zou u verkregen hebben toen u na uw eerste aanhouding en vrijlating omstreeks 17-18u naar het ziekenhuis van Pejë zou zijn gegaan. U zou het diezelfde avond ontvangen hebben. Het attest van de neuropsychiater zou u verkregen hebben na uw tweede vrijlating en zou u 2 à 4 dagen nadat u het attest van het ziekenhuis kreeg ontvangen hebben (CGVS, p.9-10).

Beide attesten zijn echter uitgereikt op 8 augustus 2008 en het attest van de spoeddiensten werd opgemaakt om 13u. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat u geen exacte data kan geven en dat u zich vergist kan hebben (CGVS, p.9-10).

Verder legde u, ondanks het feit dat u uw problemen bij meerdere instanties (UNCHR, een bureau voor mensenrechten en een Roma-organisatie) zou hebben aangekaart, geen enkel begin van bewijs neer betreffende deze aangiftes.

Gelet op wat voorafgaat, heeft u noch uw etnische origine, noch uw beweerde problemen ten gevolge van uw origine aannemelijk gemaakt.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Uw UNMIK-identiteitskaart, uw Servische identiteitskaart en uw Servisch paspoort staven enkel uw identiteit en staatsburgerschap, die op zich door mij niet worden betwist, maar geenszins uw etnische origine. Uw repatriëring uit Duitsland en de identiteit van uw zoon staan evenmin ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 2 september 2010 een schending in van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verduidelijkt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal oordeelt dat hij geen vrees voor vervolging koestert in geval van teugkeer naar zijn thuisland omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een Roma-zigeuner te zijn.

Hij wijst erop dat hij in Duitsland is opgegroeid en met andere woorden geen "beleidende" Roma is en bijvoorbeeld geen Roma spreekt en bepaalde typische Roma-feestdagen niet kent. Dit neemt volgens hem niet weg dat hij in zijn thuisland beschouwd wordt als een Roma-burger en om die reden ernstig gediscrimineerd wordt.

Verzoeker voert ook aan dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij geen enkel overtuigend bewijs neerlegt aangaande de door hem ingeroepen problemen.

Hij verwijst naar de twee medische attesten die hij voorlegde en waar in het ene gesteld wordt dat hij hoofdpijn heeft en gestresseerd is en waarin de arts bevestigt dat verzoeker hem verteld heeft dat hij door de ordediensten geslagen werd en waar in het tweede, opgesteld door de spoeddiensten, gesteld wordt dat verzoeker met hoofdpijn en duizeligheid werd opgenomen ten gevolge van slagen.

Hij laat gelden dat hij een coherent en waarachtig relaas heeft verteld en het feit dat hij zich mogelijk vergist heeft wat de data waarop hij medische hulp zocht, niets afdoet aan de authenticiteit van de beide attesten.

Gezien het relaas van verzoeker door de commissaris-generaal verkeerd werd geïnterpreteerd, is er een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, desgevallend de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder benadrukt terecht dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft neergelegd van zijn ingeroepen problemen.

De voorgelegde medische attesten maken enkel gewag van het feit dat verzoeker last heeft van hoofdpijn en duizeligheid, dat hij gestresseerd is en dat hij aan de behandelende geneesheer heeft gezegd dat hij werd aangevallen door de ordediensten.

Het rapport van de spoeddiensten stelt bovendien dat na onderzoek, ondanks verzoekers verklaringen geslagen te zijn geweest, geen blauwe plekken werden aangetroffen.

Deze attesten zijn wat betreft de oorzaak van de letsels, duidelijk opgemaakt op aanzeggen van verzoeker zelf. De attesten zijn inderdaad niet van aard om een bijdrage te leveren aan de waarachtigheid van zijn verklaringen.

Integendeel, sommige van zijn verklaringen zijn niet de verenigen met bepaalde vermeldingen op deze attesten.

Zo verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag van 24 juni 2010, p. 9-10) dat hij het attest van de spoeddiensten verkreeg de avond toen hij nadat zijn eerste aanhouding en vrijlating omstreeks 17-18u naar het ziekenhuis van Pejë is gegaan en dat hij het attest van de neuropsychiater verkreeg na zijn tweede vrijlating, 2 à 4 dagen nadat hij het attest van het ziekenhuis ontvangen had.

Het blijkt dat beide attesten echter uitgereikt zijn op 8 augustus 2008 en dat het attest van de spoeddiensten werd opgemaakt om 13u.

Verzoekers uitleg dat hij geen exacte data kan geven en dat hij zich mogelijk vergist kan hebben, wordt niet aanvaard. Uit zijn verklaringen blijkt dat de agressieve daden die hij te verduren kreeg, bepalend waren bij zijn besluit zijn land te verlaten. De voormelde vastgestelde hiaten keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Verder werd vastgesteld dat ondanks het feit dat verzoeker zijn problemen bij meerdere instanties (UNCHR, een bureau voor mensenrechten en een Roma-organisatie) zou hebben aangekaart, geen enkel begin van bewijs neerlegde betreffende deze aangiftes.

Het verzoekschrift laat dit motief onbesproken.

Ter terechtzitting bracht verzoeker wel een attest van 3 september 2010 van advocaat Jakup Ceku, afgeleverd op vraag van zijn vader, waarin deze bevestigt dat hij op vraag van de vader, op 6 juli 2008 de vrijlating van verzoeker heeft bewerkstelligd op het Politiecommissariaat te Peja, nadat uit het onderzoek was gebleken dat verzoeker ten onrechte was aangehouden wegens diefstal. Dit attest vermeldt dat verzoeker onmiddellijk nadien een geneesheer heeft opgezocht die vaststellingen deed en foto's nam over zijn medische toestand na het voorval in het politiekantoor.

De Raad stelt vast dat verzoeker nooit melding maakte van een administratieve aanhouding op 6 juli 2008, wel maakte hij melding van moeilijkheden in de periode "augustus/september 2008" (zie hoger).

Verzoeker bracht wel twee medische attesten bij, gedateerd op 8 augustus 2008, maar niet de medische vaststellingen bedoeld in voormeld attest van zijn advocaat. Chronologisch gezien kan verzoekers vader op 6 juli 2008 bedoelde advocaat niet om bijstand hebben verzocht in de moeilijkheden in de periode "augustus/september 2008".

Het attest van de advocaat keert zich derhalve tegen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Wat betreft het ter terechtzitting bijgebrachte attest van "L'Association des Romes du Kosovo" opgemaakt op 26 augustus 2010 door voorzitter G. Toska, stelt de Raad vast dat dit een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont.

Het handelt over de jaren dat verzoeker Albanees leerde op school -zegt niets over verzoekers jarenlang verblijf in Duitsland- en bevestigt dat verzoeker op 6 augustus 2008 door de politie slecht behandeld en geslagen werd "zonder schuldig te zijn" en gedurende twee of drie maanden verzorgd werd in het hospitaal van Peja ("*..et il a été soigné à l'hôpital de Peja deux ou trois mois et après cette période il a quitté Kosovo par des motifs de sécurité*").

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoeker nooit melding maakte van een aanhouding op 6 augustus 2008 -de bijgebrachte attesten dateren van 8 augustus 2008- noch van een verzorging gedurende een paar maanden in het hospitaal van Peja.

Voor alle duidelijkheid wordt nogmaals verwezen naar het attest van de spoeddiensten van het regionale ziekenhuis van Pejë waarin wordt gesteld dat na onderzoek "geen blauwe plekken/verwondingen gevonden".

Voormelde vaststellingen laten toe de inhoud van het attest van voorzitter G. Toska als bedrieglijk van de hand te wijzen.

De ter terechtzitting bijgebrachte lidmaatschapskaart nr. 0699 van "L'Association des Romes du Kosovo", ondertekend door voormelde voorzitter Toska en handelend over het lidmaatschap 2009 - 2010 - 2011 van verzoeker, met een invaliditeitsgraad van "0/6", is in acht genomen wat voorafgaat, niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoeker te ondersteunen.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan de verklaringen van verzoeker dat hij zijn land verliet uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geen geloof gehecht. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

Zelfs zo men de Roma-origine van verzoeker aanneemt, verandert dit in niets aan voorgaande besluit. Het enkel behoren tot de Roma is geen element om de vluchtelingenstatus te erkennen. Verzoeker brengt trouwens dienaangaande geen enkel nuttig gegeven bij; de inhoud van het attest van voormelde voorzitter Toska handelt, buiten het feitenrelaas van verzoeker, enkel over de moeilijke economische en

sociale situatie en de (hoge) werkloosheidscijfers voor de Roma-gemeenschap en wordt gezien het bedenkelijk allooi van andere elementen erin, niet aangenomen.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht niet.

Het ongeloofwaardig relaas van verzoeker kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4, §2, a en b van voormelde wet.

Er werden ook geen elementen bijgebracht voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE